

оркестъръ на гвардията и хорътъ при църквата „Св. Параскева“ въ Плѣвнѣ, подъ ръководството на Иванъ Сорокинъ.

Дадени съ участието на почти всички най-добри български музикални сили, първитъ М. т. въ Варна имаха голѣмъ материаленъ и значителенъ художественъ успѣхъ, поради което инициаторитъ бѣха окуражени да ги уреждатъ и следнитъ години, и днесъ, следъ 6 години, може да се каже, че Варненскитъ М. т. сж се вече утвърдили въ нашия културенъ животъ, и сж станали една музикална традиция. До 1929 г. тѣ се уреждаха отъ „Културно-просвѣтното читалищно дружество“ въ Варна, а следъ това преминаха въ ръцетъ на тамошната община, съ една тенденция — да бждатъ измѣстени отъ тѣхното истинско назначение — като се свързватъ съ уреждане на художествени изложби, даване театрални представления, или като се дава преднина и ставатъ центъръ въ тѣх опернитъ изпълнения. Варненскитъ М. т. продължаватъ и до лѣтото 1931, като художественото имъ равнище е било твърде колебливо, което се дължи въ голѣма степенъ на уредницитъ. Въ интереса на музикалното развитие на страната ни сж тѣзи М. т. да станатъ една неотмѣйна традиция, като се възлага уреждането имъ на авторитетни лица. За голѣмо съжаление, презъ 1932 Варненскитъ М. т. не се състояха.

Музикалност — способността за бързо и леко схващане не само на отдѣлнитъ елементи на едно музикално творение — мелодия, ритъмъ и хармония — но и чувството за схващане неговата цѣлостъ като творба. Музикалността е въ връзка не само съ слуха, но и съ другитъ душевни дейности на човѣка.

Музика на цвѣтоветъ — се нарича такава музика, която — за изразяване на отвлѣчени картини и понятия (чрезъ бързи смѣни на хармонитъ-модулации) — се придружава отъ бързосмѣнящи свѣтливи цвѣтове. Първиятъ, който прави опитъ за съединение на музиката съ цвѣтоветъ, е Скрябинъ, а въ най-ново време — унгарскитъ пианистъ Александъръ Ласло, който построи едно пиано съ свѣтливи цвѣтове, на-

писва музика, наречена „Farbenlicht-musik“ („музика на свѣтливитъ цвѣтове“) и изнамѣри специална нотация за нея.

Музикдиректоръ, нѣм. Musikdirector — звание на ръководителитъ на пѣвческитъ дружества въ нѣмско; 2) официална титла, която се дава тамъ отъ публичната властъ — (министерството или друго управление) на ръководители на хорови, или на театрални диригенти. Такава титла се дава въ последно време и отъ общогерманскитъ музикални дружения.

Музикографъ, фр. musicographe — този, който пише върху музика.

Музикология, фр. musicologie — науката за музиката, която обгръща нейната теория и история. М. като отдѣлна, самостоятелна наука датира неотдавна — втората половина на миналия вѣкъ — благодарение на старанията и трудоветъ на Фр. Кризандеръ и Филипъ Спита, последвани отъ съчиненията на цѣла редица музикални учени, така че днесъ музикалната наука има самостоятелно мѣсто въ реда на другитъ науки. М-та има следнитъ области: физическа, математическа, психологическа и физиологическа акустика, музикална естетика, музикална археология и палеография, музикална фолклористика и етнография; занимава се съ изследване на ритъма, мелодията — изучава всички клонове на музикалната теория: хармония, контрапунктъ, формознание, инструментитъ и пр. Въ тази си многостраностъ М-та се докосва до почти всички други изкуства и до нѣкои науки. Тя изтъква връзката и общността на всички изкуства, и показва дѣла и ролята на музиката въ историята на човѣшката култура и цивилизация. Единъ важенъ клонъ на М. е сжщо и библиографията на музикалнитъ науки, тази на произведенията и трудоветъ на композититъ, теоретичитъ и критицитъ, биографиитъ на еднитъ и другитъ, описанieto и историята на различнитъ музикални видове презъ миналото и въ съвременността.

Музикологъ, фр. musicologue — този, който се занимава съ музикална наука.

Мукъ, Карлъ — Muck, Karl — даровитъ диригентъ, род. 22 окт. 1859 въ